

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J
Time
Committed
Á dělá
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 16.

(416.)

Vol. 18.

satellite **1-416**

Thursday,

August 21,

2008

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

PŘIPÍJÍME NA OSMIČKU!

Napřed jsem musel absolvovat 5x8 (40 let v Kanadě), abych mohl v roce 2008 v titulu připít na tu českou osudovou osmičku. Před 40 lety se toho v mém životě událo dost: natočil jsem svůj poslední film v Čechách, zúčastnil se válečných akcí (jako reportér) a přestěhoval jsem se s Dagmarou do Kanady. Můj poslední dokumentární film jste možná viděli. Dějiny na osm se promítají skoro každoročně v České televizi, což podstatně vylepšuje můj důchod. Za každé promítnutí Dilia poukáže na můj účet 12 Kč. Tu zmíněnou politickou satiru jsem točil hlavně v Praze a v Plzni, což si Plzeňáci pamatovali během letošního Plzeňského finále. Občas mi tam některý filmový fanda připomněl klasické citáty z *Dějin na osm*: "Já sdílím mínění svého švagra ..." nebo "Je to tak rovněž tak".

Pak přišel 21. srpen. Hned ráno jsem mazal na Vinohrady, probudil řeckého konzula a ten mi - ještě v pyžamu - dal do našich pasů žádaná víza. Místo na řeckou dovolenou jsme se později přesunuli na daleký Západ, ale k tomu všemu se dostaneme. Vracel jsem se kolem budovy rozhlasu právě když se skupině mladíků podařilo pomocí kramle a dlažební kostky udělat díru do kanistru sovětského tanku a později ho zapálit. Všechno to fočil Karel Dirka, později známý mnichovský producent. Dvěma spořádaným občanům to vadilo: "Neprovokujte je!" To mě velice znechutilo. Snad to byl jeden z mnoha důvodů k emigraci. Cizí armáda nás okupuje - a my je nemáme provokovat!

Počasel jsem na Václavák a s mnoha dalšími křičel na ruské vojáky. Při tom mě vyfočil Olda Škacha. Na jedné z těch fotek tam zachmuřeně stojím ještě s Pavlem Bobkem a Janem Kaplickým. Nakonec jsem skončil ještě se skupinou dalších filmařů v bytě Pavla Juráčka v Krakovské ulici a dohadovali jsme se, co bude dál.

Teprve druhý den jsem si uvědomil že jsem filmař. Zamířil jsem do Studia dokumentárních filmů na Václaváku, dostal přidělený štáb a vyrazil natáčet. Myslím, že další štáby utvořili také Jirka Papoušek a Ewald Schorm. Ti točili většinou v Praze. Já jsem s kameramanem Frantou Vlčkem a dalšími pomocníky vyrazil do Pardubic. Říkal se, že naši železničáři tam zastavili vlak se sovětskými rušičkami, které měly zabránit vysílání našeho ilegálního rozhlasu. Na pardubickém nádraží jsem oslovil první uniformu. Byla to statná paní a podezíravě se na mě podívala, proč chci vědět kde je ten ruský vlak. Vysvětlil jsem, že jsme z československého filmu, natáčíme záznam o okupaci a materiály budou během 24 hodin vysílat všechny západní televize. Neodpověděla mi, ale další železničář mi prozradil, že musíme na stanici do Kostěnic, vzdálených asi 11 km. Když jsme dojžděli na místo, stal se ze mě prozíravý dokumentární Čapajev. Řekl jsem řidiči, aby s autokárkem počkal v lesičku opodál a s Frantou jsme došli na nádraží pěšky, kameru v ruksaku. Ruský vlak tam čekal, protože zavřený semafor mu znemožňoval odjezd. Přednosta nás poslal za manželkou do svého bytu v prvním patře. Franta vystoupil s kamerou na židličku a oknem natočil celou scénu, částečně ukryt za bílou záclonou. Jenže zafokal větríček a bdělý ruský voják si všiml kamery s dlouhým objektivem. Nahlásil to poručíkovi, ten zavelel - a už se do budovy za námi hnala trojice vojáků se samopaly. Rychle jsme kameru schovali do kumbálu, chňapli *Člověče nezlob se* a s paní přednostovou a jejím synem předstírali společenskou hru. Na schodech se ozvaly dunivé kroky vojenských holinek - a za okamžik do kuchyně vtrhli ostražití vojáci. Mezitím přednosta tušil to nejhorší. Aby nás zachránil, dal okamžitě změnit návštěji, semafor vyskočil, poručík zařval na své vojáky, ti se otočili, seběhli dolů a naskočili do rozjetého vlaku.

Sešli jsme dolů. Přednosta odložil telefon. V Pardubicích se prý o nás Rusové dověděli a poslali za námi tři obrněné vozy. Poděkovali jsme mu a kameru zavelel - a už se do budovy za námi hnala trojice vojáků se samopaly. Rychle jsme kameru schovali do kumbálu, chňapli *Člověče nezlob se* a s paní přednostovou a jejím synem předstírali společenskou hru. Na schodech se ozvaly dunivé kroky vojenských holinek - a za okamžik do kuchyně vtrhli ostražití vojáci. Mezitím přednosta tušil to nejhorší. Aby nás zachránil, dal okamžitě změnit návštěji, semafor vyskočil, poručík zařval na své vojáky, ti se otočili, seběhli dolů a naskočili do rozjetého vlaku.

Sešli jsme dolů. Přednosta odložil telefon. V Pardubicích se prý o nás Rusové dověděli a poslali za námi tři obrněné vozy. Poděkovali jsme mu a kameru

SRPEN 1968 VE FILMOVÉM TÝDENÍKU

FOTO FINÁLE - PLZEŇ

zase zabalili. Pro jistotu jsem se rozhodl, že se k autokárku vrátíme na druhé straně koleje, za kterými byla malá stráž, která nás kryla. Jen jsme došli k našemu autu, vynořily se na silnici tři vojenská vozidla. S autokárkem jsme se otočili a zmizeli z dohledu po malých okresech. Vrtalo mi hlavou, jak se o nás Rusové v Pardubicích dověděli. Pak mě napadlo, že jim to musela prozradit ta česká aijzboňačka, ta mrcha, ten obězní sudokopytník. Další příklad negativního národního charakteru.

Pak jsme se s Dagmarou přesídlili a tři měsíce ve Vídni čekali na druhou etapu svého života. Občas jsme hrávali kanastu s mým slovenským kolegou, režisérem Stano Barabášem a jeho manželkou. Jednou Stano přinesl zpravu, že na kanadské vyslanectví přiletí někdo z National Film Board of Canada na pohovory s českými a slovenskými filmaři. Z několika desítek našich kolegů dostal nabídku Stano a já. Tak jsme se v listopadu přesunuli z Evropy do Kanady.

Materiál, který jsme během prvních dnů okupace natočili my s Frantou Vlčkem a dalšími štáby, byl nakonec poslán do Kanady a tam ho sestíhal můj kolega, režisér Rudolf Krejčík. Musel se ale brzo vrátit domů, takže jsem na michačku v Montrealu dohlédl já. To už se psal rok 1969. Komentář namlouval Jiří Voskovec - a to bylo naše první setkání. Film byl později

uveden pod názvem *Seven Days to Remember* čili *Seven kritických dnů*.

Když Američané přistávali na Měsici, končila moje půlroční stáž v *National Film Board of Canada*. Jednoho dne se v Montrealu objevil nějaký profesor z Ontaria a hledal člověka, který by založil a vedl filmové oddělení na *Conestoga College* v Kitcheneru. Kamarádi z NFB doporučili mě, takže jsem tam za několik týdnů vyrazil na pohovor. Přenocovali jsme s Dagmarou ve městě a půjčili si auto. V 10 ráno jsem měl interview s děkanem. Za hodinu mi už jeho sekretářka dala kopii smlouvy a my jsme se ženou začali hledat byt. Za hodinu jsme s tím byli hotovi. Třetí okouknutý byt se nám líbil. Zaplatili jsme zálohu a bydlení bylo zařízeno. Taký už byl čas na oběd. Po sendvičích jsme si šli vybrat nové auto. Vedoucí prodejny navrhl, abychom si v bance vyřídili půjčku. Bylo to vcelku jednoduché: ukázal jsem přijímací list z *Conestoga College* - a během několika minut byla finanční záležitost hotova. Vyzvedli jsme si nové auto a po třetí hodině odpoledne jsme vyjžděli zpátky do Montrealu. Jako odchovanci socialismu jsme z toho byli ještě dlouho zpitomělí. Během jednoho dne jsem dostal práci, našli jsme byt, dostali půjčku z banky a koupili nové auto. Takže jsme těch 650 km propochtili jako v tranzu. Byly to krásné začátky v nové zemi!

Václav Táborský

O Nokturnech v rádiu

Rozhlasová stanice CFMX FM 96.3 uvedla 13. srpna 2008 program o Nokturnech v městě. V minulých dvou číslech jsme uvedli přerývaný program sezóny. Upozorňujeme, že první program nadcházející sezóny se koná v neděli 14. září 2008 a dirigent Kerry Stratton uvede v kostele sv. Václava rozbor Smetanovy *Mé vlasti*.

Naše internetové stránky**Satellite 1-416**

Výběr z článků v našich novinách. Aktuální vždy v den vyjítí novin.
www.satellite1-416.com
www.zpravy.ca
www.zpravy.org

Předchozí číslo v PDF
www.15.satellite1-416.com
www.15.zpravy.ca

Kalendář

Co se připravuje
v krajské komunitě v Kanadě
www.kalendar.satellite1-416.com

Kalendář

21.8. (čt) 19:00
40. výročí od okupácie
a příchodu do Kanady
Bohoslužby - Kostel sv. Lukáš
3200 Bayview Ave
(na severo-západním rohu Bayview a
Finch)

24.8. (ne)
Slovenský piknik v Ottawě
(613) 722-7933

12.9. (pá) 19:00
Eva Emingerová
Loď Nové vize

14.9. (ne) 17:00
Kerry Stratton
Bedřich Smetana - Má vlast
Nokturna ve městě
Kostel sv. Václava

18.9. (čt) 20:00
Bedřich Smetana: Má Vlast
Zahajovací koncert Torontské
Filharmonie
pod taktovkou Kerryho Strattona
Ford Centru (Toronto Centre for the
Arts)

Tel: 416/499-2204
Předplatitelé Nokturne 40 % sleva

21. 9. (ne)
Plastici v Torontu

1. 10. (st) 19:30
Prof. Franz Szabo - přednáška s
hudebními ukázkami
Mozart a jeho čeští přátelé
Mozartova společnost
First Unitarian Congregation,
175 St. Clair Avenue West, Toronto
Lístky u vchodu \$ 25.00
www.Mozartociety.com

**Toto číslo bylo dáno
do tiskárny
19. 8. 2008 v 3:23
Příští číslo vyjde:
11. 9. 2008**

Evanjelický zbor Sv. Lukáša. v Torontu si připomenie spomienkovými Službami Božími dňa 21. augusta o 19. hodine večer
**40. výročie od okupácie
a príchodu do Kanady**

Každý, komu tento dátum niečo hovorí a má za čo ďakovať,
je srdečne vítaný
na 3200 Bayview Ave (na severo-západnom rohu Bayview a Finch).
Po ďakovných Službách Božích bude aj malé občerstvenie.

Kostel sv. Václava v Torontu
srdečně zve na

SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ

V SOBOTU 27. ZÁŘÍ – SEPTEMBRA 2008
v kostele sv. Václava
496 Gladstone Avenue

PROGRAM:

17.00 hod. Slavná mše svatá
(celebrazuje Biskop Petr Esterka ThDr.)

18.30 hod. Večeře

Taneční zábava – hraje hudební skupina Mira Letka

Vstupné: \$ 30.00 (včetně večeře)

Ytápanky po každej bohoslužbe v nedeli v kostele
to telefonicky 416-538-2468 (pani Danuša)
Depozitovaná rezervácia!

Jaromír Nohavica
Toronto 2008

Ukrainian Cultural Centre • 83 Christie Street
9. října, 2008 v 7 hodin večer
Dveře se otevírají již v 5 hodin odpoledne
Informace na čísle 416-876-3705 nebo na www.nohavikatickets.com

Předaj za hotovost - 325.00
Prague Restaurant 416.209.2181 • Nitra Travel 416.564.1800 • In Czech Bookstore 416.209.2466
Předaj on line - 340.00
www.nohavikatickets.com • www.ticketweb.ca

NITRA TRAVEL
Cestá vyhlášená v Ottawě

Czech & Slovak Institutions**České velvyslanectví
Czech Embassy**

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

**Slovenské veľvyslanectví
Slovak Embassy**

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český konzulát v Montrealu

Czech Consulate in Montreal
1305 Ouest Avenue des Pines
Montreal, QC H3G 1B2
Tel.: (514) 849-4495
Fax: (514) 849-4117
E-mail: montreal@embassy.mzv.cz

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.:
pondělí až pátek 09.00 - 12.00

**Honorary consulate
of the Czech Republic**

Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077,
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Vancouver, BC

Honorary Consul: Michael D. Adlem
1055 Dansmuir St., 23 poschodi,
Vancouver, BC V7X 1J1
Tel.: (604) 891-2296,
fax: (604) 683-6498
E-mail: vancouver@honorary.mzv.cz

Winnipeg, MB

Honorary Consul: William Randa
310-115 Bannatyne Ave.,
Winnipeg, MB, R3B 0R3
Tel.: (204) 942-0981, fax +1 (204) 947-9626
E-mail: winnipeg@honorary.mzv.cz.

**Honorary consulates
of the Slovak Republic**

Calgary, AB:
208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovít Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
1 King Street West, Suite 1202
Toronto, ON M5H 1A2
tel: 416/862-1270 fax: 416/563-3528
michaelm@ontarioclub.com
Michael Martineck, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:
200-247 Abbott St.
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
www.slovakia.org
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišák, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:
B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
jkdraft@shaw.ca
Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Dr. Petr Munk
Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

**MEDICAL AND RELAXATION
TREATMENTS
MASSAGE THERAPY
HOT STONE TREATMENT**

**MICHAEL EISNER, RMT,
MASC.
AT**

**TAKÉ NABÍZÍME
NATUROPATIE, HYPNOTHERAPIE,
SHIATSU, YOGU, QIKONG,
REFLEXOLOGII, REIKI,
AKUPUNKTURU AID.**

**NĚKTERÉ SOUKROMÉ POJIŠTVOVNÍ
KRYJÍ VYBRANÉ LÉČBY!**
2921 Lakeshore Blvd West,
Etobicoke – at Islington Ave.
Tel. 416/823-1165, e-mail
michale@sympatico.ca

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**

Překlady, tlumočení

Autorizovaná překladatelka

**E-mail:
emestic@hotmail.com
416/922-8786**

Business

ABE

Letáky, brožury, tiskoviny.
Tel.: (416) 530-4222
e-mail: abe@zpravy.ca
P. O. Box 176, Station "E"
Toronto, Ont. M6H 4E2

Canada-Czech Republic
Chamber of Commerce

**Kanadsko-česká
obchodní komora**

**CZECH - NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE**

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2
Tel./Fax: (416) 929-3432
E-mail: trade@ccrcc.net
www.ccrcc.net

Srpen, Solženicyn, Gruzie a Peking

To léto jsme byli opilí svobodou. Poprvé jsme ji dýchali, hledali, hovořili jsme o ní. Stáli jsme nekonečné fronty na víza. Spekulovali jak nejdál se dostat. Nic nebylo nemožné.

A pak to přišlo přijel jsem s nákladákem ve Folmavě na hranici a celník se ptá, kam že jdu. Tak jsem mu řekl hrdě: „Do Anglie!“ „Jak tam jdete?“ „Pěšky!“ Tak do těch papírů vyplnil: *Do Anglie - pěšky*. „A myslíte si, že tam dojdete?“ „Já si když tak něco stopnu!“ „Tak šťastnou cestu!“ popřál mi.

A už jsem to křižoval napříč Evropou. Pěkně do Mnichova, pak do Hamburku. Do Amsterdamu, Londýna, Edinburghu. Občas jsem si vydělal peníze trháním jahod. Jindy kopáním příkopů. Bylo to zběsilé. Jako kdybychom měli v podvědomí, že se musí za jedno léto stačit vše co nám život doposud odíral a co nám v budoucnu bude odírat. V Londýně u katedrály svatého Pavla byl obchod s knihami a tam dávali zakázanou literaturu pro lidi z východní Evropy zadarmo. Solženicyna jsem znal, ale měli tam jiného ruského démona Siňavského, *Proces se Siňavským a Danielem Capkovy Hovory s TGM*. Poklady.

Rampouch od Siňavského jsem přečetl první večer u svých londýnských známých. S knihami na zádech jsem vypadal jako horský nosič. Zpátky se cestovalo hůř. Už jsem se nevešel do malých osobních automobilů a když mne vzal nákladák do Doveru, tak jsem ten náklad knih na něj dostal. Horší to bylo, když jsme zastavili v přístavu. Při sundávání zavazadla z korbě, se ukázalo že je těžší než já (vážil jsem o nějakých dvacet kilo méně než dnes) a stáhlo mne z nákladního automobilu na mokrou dlažbu. Nezložen na duchu, jsem však pokračoval dál.

Vyločil jsem se v Calais. Jenže to ráno se turistů podobných mně vylodila mračna a všichni jsme tam stáli se zvednutým palcem s nadějí, že se objeví záračné auto do Paříže. Já navíc s jasně největším zavazadlem, které by se nevešlo ani do menšího automobilu. Připevnil jsem na něj československou vlajku a strídal stání s pomalým pochodem. Rychlostí, asi jako u spojenecká vojska za druhé světové

války, jsem se pohyboval k Boulogni. Když už to trvalo několik hodin, zastavilo auto s plzeňskou poznávací značkou. Bylo plně obsazené. Tehdy se do ciziny nejezdilo s prázdným autem. Ten člověk, pán s rodinou, se mi nejprve omluvil, že mne nemůže vzít a pak se zeptal, jestli mi může pomoci. Vykotkal jsem, jestli by mi mohl vzít těch pár knížek do Prahy. Vše tedy přerovnali a na spodek zavazadlového prostoru uložili můj poklad. Vzali si moji adresu a omluvili se, že v Praze budou až někdy na podzim. Jedinou knížku, kterou jsem nechtěl dát z rukou byl právě Siňavského *Rampouch*.

Když jsme se rozloučili, připadal jsem si lehký jako pták a nevím, jestli jsem do nejbližšího francouzského města dojel, došel nebo doletěl. Zkrátka za tři dny jsem byl v Paříži a už jsem vyprávěl o svých zážitcích ve francouzském rozhlasu. Jako politolog-amatér jsem označil zprávy o nebezpečí vpadu Vojsk varšavské smlouvy za výplod okurkové sezóny, sebral vyplacený honorář a zamířil jsem to na Rivieru do Cannes a Monte Carla.

Ještě nebylo všemu konec. Svoboda je totiž vícerozměrná a tak jsem chtěl vyzkoušet třetí rozměr. Dostat se na nejvyšší horu v západní Evropě. Zamířil jsem tedy z Riviéry na sever do Chamonix. Další cílem, nebylo nic menšího než Mont Blanc. Bez peněz, jen tak v krátkých kalhotách. Vzhůru do hor. Pačouři jezdili horskými vláčky a filmovali na 8 mm kamery. Já osobně jsem obětoval poslední peníze za mapu a olejovky a už jsem šplhal k vrcholu. Zřejmě bych byl stejný pošuk i s tím balíkem knih. Tentokrát to bylo jen se spacákem. Už tam nebyly vláčky ani pačouři a masnáci, ale jen horolezci s cepiny a s horolezeckým vybavením. Pak již byly jen skupinky jdoucí na provazech a já už byl docela dost vysoko, ale byl večer a hodně nade mnou svítila nějaká horská chata a horolezci jen kroutili hlavou, když viděli moje polobotky. Bylo zapotřebí již

jen přejít takovou malou sněhovou pláň a už zase byla cestička jako před tím, začínalo se stmívat. Vyrazil jsem tedy. Jenže s odvázným duchem a polobotkami jsem ušel asi patnáct metrů a najednou se přihlásil o slovo zákon gravitace a já místo, abych pomalu stoupal, jsem velice rychle začal klesat a rychlost na umrzlém sněhu se zvyšovala a já poznal opět své omezení. Jenže sněhové pole na štěstí skončilo a já letěl po kamení, které přece jen mělo větší třecí odpor a tak jsem se po chvíli zastavil.

Dostat se zpátky a pokusit se zopakovat si tento tobogan bylo nad moje síly. Navíc byl večer a u místa, kde jsem dopadl byla polorozpadlá perníková chaloupka. Se smutkem jsem snědl olejovky na cestu a pomalu se smířil s myšlenkou, že jsem nedosáhl vrcholu a že Mont Blanc toho roku zůstane mnou nepokořen. Zatroubil jsem k ústupu.

Nějakým způsobem jsem se dostal na cestu. Všechno mne bolelo a tentokrát jsem se sunul pomalu zpátky. Dole v Chamonix svítila pouliční světlá a na Mont Blancu večerní slunce. Byl to zvláštní pohled. Došel jsem na kraj města. Byla už tma pouze vrcholek Mont Blancu ještě svítil. Kolem mne jelo auto se švýcarskou značkou, zastavilo a já se zeptal, jestli ten člověk jede do Ženevy. Přikývl.

Na hranicích nechtěli žádné doklady a tak jsem dorazil do švýcarské metropole. Uviděl jsem známý vodotrysk. Zase jsem byl v městě, ale naprosto jsem neměl na to pomýšlení. Protože přišlo, zalezl jsem na nějakou stavbu. Ráno jsem se probudil, byl jsem po horské expedici a po noclehu na stavbě mírně uprášený a hlavně pozůstatky po divoké jízdě na sněhu začaly hnisat a švýcarsko je známé tím, že je na každém rohu lékárna.

Když jsem do jedné z Apoték vstoupil, tak se tam trochu vyděsil a začali mne ošetřovat. Kyslíčkem vyčistili rány, pak přišly na řadu obvazy a leukoplasty a mezitím se zeptali odkud jsem. A já byl takový zaprášený a potřhaný, tak jsem

ZE SETKÁNÍ 14. SRPNA 2008 (ZLEVA): JOE SCHLESINGER, PETER BAKEWELL, JOSEF ŠKVORECKÝ, JOSEF ČERMÁK A PAUL WILSON.
FOTO: JAN ROTBAUER

jim to nechtěl prozradit, protože toho roku jsme byli všichni hrdí na svou vlast a odcházeli jsme s vědomím, že nesmíme udělat ostudu.

Nakonec jsem přece jen přiznal svou domovskou příslušnost. V ten okamžik se paní v lékárně vyděla ještě víc než když jsem vstoupil. „V Československu jsou ruské tanky!“ zvolala a v očích měla nepopsatelnou hrůzu. Usmál jsem se a vysvětlil jí, že už tam přece měsíc nejsou a jak je špatně informovaná. „Ale dnes v noci tam vtrhly!“ Znovu jsem se jí snažil vysvětlit, že to je nějaká fáma.

Nebyla a když jsem vyšel na ulici již titulky před trafikou v *Blicku* hlásal: *Dubček zavražděn? - 40000 zatčených*. Jestli to byla prorocká vize bulvárních novin, nevím. Skutečností je, že Dubček nezemřel přirozenou smrtí, ale to bylo o čtrnáct let později a těch zavřených po srpnu také nebylo málo...

Dovětek: Asi v polovině října 1968. Nebyl jsem zrovna doma, přijelo prý nějaké auto a přivezlo těžkou krabici knih. Nikdy jsem se nedověděl, kdo byli ti dobří lidé, kteří v srpnových dnech přivezli knihy, na které jsem byl celou normalizací tak hrdý.

Letos v srpnu po čtyřiceti letech uměl Alexandr Soizenicyn. Když se mi před pár lety při soudu o byt zeptal soudce, jestli jsem byl z Československa deportován, uvědomil jsem si, že jediným člověkem z východního bloku, kterého navštívili do letadla a vyvezli za hranice byl tento ruský spisovatel.

Jeho kniha *Jeden den Ivana Děnisoviče* skutečně otrásla ruským impériem. Byl kritikem invaze do Československa, ale i kritikem západní konzumní společnosti. Ministerský předseda Vladimir Putin ho doprovodil na poslední cestě. Při tom však nic nezabránilo ruskému vpádu do Gruzie. Francouzský ministr zahraničních věcí Bernard Kuschner dnes zaujímá přesně opačné stanovisko než jaké zaujímal v době kosovské krize a Čína pořádá úspěšné olympijské hry tak jako Moskva v roce 1980, či Berlín v roce 1936.

Dnes si prezident Bush pochvaluje, jak je to v Číně skvělé, že místo kol, která zde byla před patnácti léty, jsou tam automobily, zatímco jinde by byli rádi, kdyby místo automobilů lidi používali kola. Inu, těžko si dovedu představit prezidenta Jamese Cartra, jak chválí Moskvu za uspořádání olympijských her.

HELENA PRAVA: VANISHING WORLD

Týden před 40. výročí vpádu Vojsk varšavské smlouvy do Československa uspořádal český konzulát v Torontu tiskovou konferenci s Joe Schlesingerem, který působil od roku 1966 do roku 1994 v CBC a dodnes s touto veřejnoprávní televizní stanicí spolupracuje. Paul Wilson na ní vzpomenu, že se poprvé setkal s manželi Škvoreckými ve filmu Jana Němce *O slavnosti a hostech*. Mimochodem účastníci setkání měli možnost vidět film právě od Jana Němce *Oratorium pro Prahu*.

Čtyřiaosmdesátiletý Josef Škvorecký zase přiblížil noc z 20. na 21. srpen 1968, která ho zastihla v Německu. Na krátkou dobu se vrátili do Československa, ale v zápětí emigrovali a usadil se spolu s manželkou Zdenou v Torontu, kde založili exilové nakladatelství *68 Publishers*.

Čtvrtým účastníkem besedy byl Josef Čermák, který navštívil v roce 1968 Československo, kde se setkal s paní Hanou Benešovou, vdovou po prezidentu Edvardu Benešovi i s autorem *Dvou tisíc slov* Ludvíkem Vaculíkem. Těsně před invazí se vrátil do Kanady a 21. srpna 1968 byl jedním z členů delegace Československého sdružení, která předložila kanadské vládě memorandum a zasloužil se o to, že Kanada přijala řadu českých a slovenských přistěhovalců.

Pátým účastníkem besedy byl nositel ceny českého ministerstva zahraničí *Gratis Agit* Peter Bakewell, kanadský diplomat, který pracoval v letech 1986 až 1988 v Praze, kde navázal kontakty s hnutím *Charta 77* a převezl tři tuny knih a rukopisů a monitoroval řadu disidentských aktivit.

Záznam besedy naleznete na našich webových stránkách www.zpravy.ca.

Po besedě během občerstvení, které připravilo *Prague Fine Food Emporium* a kdy bylo přichystáno pro přítomné

pečené sele, oznámil konzul Richard Krpač, že přesně čtyřicet let po příchodu vojsk varšavské smlouvy do Toronta, přichází do nejlidnatější kanadské provincie Ontario sudový plzeňský Prazdroj.

Aleš Březina

DNE 21. SRPNA 2008 PŘIJDE DO VYBRANÝCH RESTAURACÍ V ONTARIU TOČENÝ PLZEŇSKÝ PRAZDROJ!

FOTO: ABE

12. září, 2008
Poplujte s Novou Vízí

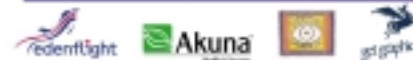
Eva Emingerová
nositelka ocenění Jazz na Hradě

Zve Vás na 4. Benefiční Koncert s výjezdem na Ontario Ve spolupráci s Video-El Canada a Eternale Flying Club a Akuna na loď **Enterprise 2010**. Bude Vás bavit jazzová hvězda z České Republiky **Eva Emingerová** a mistry torontské společenské hudby **HOT**.

17:00 - 18:00	Banket Ustní předkatekáního Město Nova Vize
18:00 - 20:00	koktail vešete
20:00 - 20:45	Hudba k veceři s Evou Emingerovou (první set)
21:00	výjezd na Ontario
21:00 - 22:30	tančovní hudba s Evou Emingerovou (druhý set)
22:00	předávání sponzorů a vyhodnocení nejlepších distributorů Akuny
24:00	oběd do přezvisi a somba
24:00 - 01:30	tančovní hudba s Evou Emingerovou (třetí set)
01:00 - 02:30	oběd
TO VŠE ZA CENU VSTUPENKY	
	k sezóně \$75.00
	k utání \$40.00
Info a Rezervace RSVP: 416-763-2627	

Drew Jurecka a jeho skupina

spřísista **Chris Plock**

Hledáme dívku/ženu na výpomoc s devítiměsíčními dvojčaty a lehkým úklidem 2x/3x v týdnu: oblast High Park. Nechte vzkaz na tel.: 416/762-6846.

1808-16

PRAGUE
FINE FOOD EMPORIUM

6381 Queen St. W. Toronto ON M3J 1G4
tel: 416-504-5787 fax: 416-504-5524
catering@theprague.ca www.theprague.ca

CATERING - PRIVATE DINNER PARTIES - ALL DAY BREAKFASTS
AUTHENTIC EASTERN EUROPEAN CUISINE SINCE 1988

Neupotřebitelné vysílání oblast: Technické problémy

Text zprávy: S velkou radostí jsem před několika léty uvítal vysílání ČT 24. Moje radost měla však krátké trvání. Po několika dnech se vysílání rapidně zhoršilo a po čase bylo neupotřebitelné. Nejprve jsem hledal chybu sám u sebe. Koupil jsem dražší počítač. Nic to nepomohlo. Pak jsem si objednal nejdražší a nejrychlejší přípojku na internet 8,14 MBPS opět zbytečně. To vše stalo spoustu peněz.

Při tom vysílání jiných stanic je v pořádku a dosahuje celkem vysoké kvality. Navíc vaše záznamy jsou mnohdy nevhodné pro počítač typu Macintosh.

Stejně problémy mají moji známí v Torontu. Při tom vysílání v ČR, jak jsem si na jaře ověřil je v přijatelné kvalitě. Problémy jsou očividně ve styčných bodech, kde přechází ČT z domácí sítě na mezinárodní.

Již jsem Vám psal, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Nejsem v oblasti počítačů nováčkem pracuji na nich již od roku 1986. Je naděje, že někdy dojde k zlepšení?

Bylo by možné například fotbalové zápasy si stáhnout po utkání místo přímého přenosu?

Aleš Březina

Dobrý den,
popisovaný problém se opravdu týká zahraniční konektivitu, jak správně předpokládáte.

Česká televize jako medium veřejné služby

poskytuje své služby zdarma zejména plátcům TV poplatků, kteří se nacházejí na území České republiky. Přesah služby do zahraničí je možný, ale nikoliv garantovaný. Jelikož cena zahraniční konektivitu bohužel řádově převyšuje cenu konektivitu v rámci České republiky, není možné dotovat zahraniční zájemce o naše vysílání na úkor a za peníze našich koncesionářů.

Forma "streamingu" je z důvodu autorských práv bohužel pro nás jedinou možnou formou distribuce videa - stažení na disk pro off-line prohlížení bohužel není možné.

Věřím, že toto vysvětlení přijmete s pochopením.

Děkuji za Váš zájem a zdravím,

Zdeněk Lanc

ČESKÁ TELEVIZE - Obchod a komunikace - Internet ČT
mailto:zdenek.lanc@ceskatelevize.cz

Vážený pane Lanci!
Děkuji za odpověď i vysvětlení. Nepředpokládám, že by došlo k okamžitému vyřešení problému a doufám, že nemáte námitky, když Vaši odpověď uveřejním v *Satelitu*, což jsou noviny, které vycházejí v Torontu.

Sám však uznávám, že je zde problém, který je zapotřebí řešit.

1. Buď toto vysílání pro zahraničí zrušíte a zamezíte tím frustraci zahraničních diváků. Kteří si zbytečně pořízují za drahé peníze lepší počítače a rychlejší přípojky. Což by je asi nepotěšilo.

2. Uděláte odhad, kolik by stálo vysílání v postačující kvalitě. Tato suma by se pak dala dotovat buď reklamou na webových stránkách (mohla by to být některá ze zahraničních firem) nebo přímo z peněz zahraničních

diváků, to jest že by se na vaše vysílání mohli kdokoliv za čtyři dolary měsíčně (což je koncesionářský poplatek) připojit ze zahraničí.

Myslím si, že placení byt malých sumy za vysílání, které se nedá použít je skutečně mrháním peněz českých koncesionářů.

Děkuji a těším se na odpověď!

Aleš Březina

Vážený pane Březino,
k uveřejnění odpovědi nemám námitky - děkuji za informaci (nelze jej však vydávat za oficiální stanovisko ČT - to by musel podat tiskový mluvčí)

O poskytnutí opravdu kvalitní a hlavně garantované služby videostreamingu do zahraničí již delší dobu uvažujeme v podobném duchu, který jste naznačil (měsíční platba doplující TV poplatek / reklama), je zde však ještě otázka právní - jednalo by se pak o podnikání mimo území pro které širší službu danou zákonem 483/1991 Sb, který jsem již zmiňoval (ČT je přece jen veřejnoprávní medium a neklasický komerční subjekt). Myšlenky se však rozhodně nevzdáváme, jen je její případná realizace spíše dlouhodobějšího charakteru.

Ohledně bodu 1. vašeho mailu - nemyslím, že je správně rušit stávající možnost sledování pořadu pro zahraniční diváky omezením na IP České republiky - nechceme jít cestou rušení/zakazování služby, ale máte pravdu, že o problému se zahraniční konektivitou nejsou návštěvníci stránek mimo ČR dostatečně informováni - pokusíme se toto změnit a informaci lépe prezentovat.

Přeji hezký den a děkujeme za vaše podněty!

Zdeněk Lanc

Česká a slovenská televize na internetu!

nova prima JOJ 1 2 1 2

Nyní OnlineTV1 v novém!
nový Web, více stanic! větší archiv!
www.onlinetv1.com

Your Connection To Home

onlineTV1.com

www.onlinetv1.com

Otevřený dopis české vládě

Dobrý den, vážené dámy a vážení pánové!

Jmenuji se Josef Lněnička, narozen 11. dubna 1930 v Budislavi u Litomyšle číslo 51. V roce 1949 jsem byl zatčen pro činnost proti komunistické straně a v monstrprocesu jsem byl odsouzen 7. října 1950 státním soudem v Litomyšli na 20 let a několika vedlejších trestům, včetně ztráty majetku. Státu propadl i motocykl mého otce. Antonín Zápotocký jako prezident nám tresty snížil, zůstalo mi dvanáct let. V roce 1956 jsem přešel na pověstný tmavý důl ve Rtyni v Podkrkonoší. Tam jsem byl v roce 1957 s podmínkou na šest let propuštěn. V lednu 1968 se mi podařilo dostat do Vídně, kde jsem pracoval u firmy *Klariks*, generálního dovozce budějovického piva jako řezník. Po 21. srpnu 1968 jsem se přemístil do Švýcarska, kde jsem rovněž pracoval jako řezník, ale vrátil jsem se do Rtyně, kde jsem postavil rodinný dům. Po zaplacení půjčky bance, jsem odjel na devizovoy příslib do tehdejší Jugoslávie.

V Záhřebu na rakouské ambasádě jsem dostal tajné číslo na vojenského atašé v Bělehradě, který mně zprostředkoval pomoc od amerického velvyslanectví, takže jsem mohl 12. dubna 1982 přiletět do New Yorku. V srpnu 1982 jsem byl v Trutnově odsouzen na dva roky a propadnutí poloviny domu a zařízení. Poslal jsem pravidelně dost velké částky peněz rodině. Pracoval jsem u vyhlášené firmy *Armour* až do 17. listopadu 1989, kdy mne zrovna v den začátku sametové revoluce potkala mozková příhoda. Co se stalo v Praze, jsem viděl až v televizi v nemocnici. Manželka dostala ode mne větší částku peněz a složila ji na ONV Trutnov. Bylo jí i dětem neustále vyhrožováno. Sítb občas přišla a odtahovala nábytek, či měřila pozemek.

Když mi bylo zamítnuto odškodné, hledal jsem pomoc u Spojených národů, v komisi pro lidská práva v Ženevě. Tato komise vyzvala Vás českou vládu, abyste se se mnou vyrovnali.

Vím, že vláda má mnohé důležitější starosti, ale já a moje rodina jsme si tyto peníze svojí prací poctivě vydělali a moje záležitost se vleče už dvacátým rokem. Tehdy najednou složený obnos měl značnou hodnotu, kterou dnes nemá. Je zde však úroková sazba. Vrchní soud mi před rokem napsal, že záležitost s odškodným za otčův motocykl vyřídí ministerstvo spravedlnosti. Dvakrát jsem tam napsal, ale nepřišla žádná odpověď. I vkladní knížka s pakatelem 1500 Kčs propadla.

Jsem bohužel nucen jít touto cestou a zaslat Vám otevřený dopis neboť tuším vaší zápornou odpověď a spíš vrátíte majetek šlechtě. Mám dvoji občanství a protokol 1484/2006 vše jasně vysvětluje.

Ten Palác národů s tím fantastickým vodotryskem uchvacuje, ale také vím, že v ženevském jezeře je vody dost a dost z okolních hor i z Mont Blancu.

Vážení, se zájemem budu očekávat vaši odpověď!

Josef Lněnička

Změna vztahu a názoru

Stručně se zmíním o svém pocitu a vztahu ke Spojeným státům americkým.

Ponecháváte starší minulost stranou, události dvacátého století podnes k tomu, co mám na mysli, stačí.

Dvakrát v údésných světových válkách sehrály Spojené státy významnou a na vítězství svobody a demokracie nepopíratelnou roli. A to i navzdory dnes stále rozpornějšímu názoru na bomby svržené na Hirošimu a Nagasaki v srpnu 1945.

Marshallův plán dopomohl těm evropským státům, které jej přijaly, k rychlému obnovení prosperující ekonomie. Jaký podíl na straně Ameriky v té věci byla návratnost vynaložených fondů a jaký čirá humanita, nehodlám a netroufám si posuzovat.

Kdykoli dojde k přírodní katastrofě, Spojené státy přispěchají na pomoc a to mocným dílem.

Korejská válka zachránila solidní a důstojnou existenci Jižní Koreje. Válka ve Vietnamu byla jiného druhu a výsledku, jenže, pokud se pamatují, bylo to dědictví USA po Francii, zemi podivuhodného politického počínání, jak historicky celkem známo.

Americký lék, který snad nějakým zázrakem získala v Praze ve Fakultní nemocnici paní docentka, zachránil život našeho tehdy patnáctiměsíčního syna. Do USA emigruje mnoho nejlepších odborníků po dekádě, neboť země nabízí ty nejlepší možnosti k využití jejich talentu a odbornosti. Lepší život hledá tam i lid prostý a chudý, nevalné kvalifikace odborné, mnohdy způsobem ilegálním (bude zmíněno dále). Touha mnohých imigrovat právě do USA a ne jinde je dosud neodiskutovatelná.

Ač Spojené státy nečinily nic pro Maďarsko (1956) ani Československo (1968), nakonec se zasloužily o rozpad sovětské říše (1989). (Že teď dochází k poměrně nepřepokládaným a ne právě milým toho důsledkům, je jiná věc).

Dojde-li ke snaze diplomaticky řešit trvajících konflikt Středního východu, palestinsko-izraelský, k mnohdy slibným ujednáním dochází téměř vždy pod vlivem amerického prezidenta a na americké půdě.

Po letech 1989-90 zůstaly Spojené státy prakticky jedinou supervelmocí. Nastala velká

šance pro demokracii ve světovém měřítku, šance využít této role k prospěchu mnoha zemí, k urovnání trvajících nesrovnalostí.

Nějak se to nepovedlo.

A pak došlo k tragédii v září roku 2001. Když se v průběhu času stále více ukazovalo, že vojenský zásah USA v Iráku byl proveden bez důkladného uvážení všech možných následků po předpokládaném vítězství vojenském, situace se začala komplikovat. (Stále ale tvrdím, že počínání OSN a jmenovitě Německa, Francie a Ruska v době jednání kolem oné Resoluce na sklonku roku 2002, ono ponechání USA jaksi lidově řečeno v rejži ... a též Británie a Austrálie, že to byla závažná chyba). Tolik tedy velmi stručně a všeobecně úvodem před tím, než povím o důvodu změny mého vztahu k USA.

Ač chápu jistá opatření, k nimž došlo po onom neštěstí v září roku 2001, osobní zkušenost mých nejbližších rodinných příslušníků uvádí v pochybnost můj nedávný názor, že opatření vlády US, byť jakkoli přísná, jsou nezbytná.

Před asi třemi lety, kdy náš syn žil už a pracoval a v USA 14 let u dvou velmi významných podniků, majitel to Zelené karty, pozval svou snoubenku Moravanku k návštěvě Států. Dostavila se v Praze na US velvyslanectví a než stačila cokoli říci, poslali jí domů, coby potencionální podvodnici, jež by svého návštěvního víza zneužila k trvalému, ilegálnímu pobytu.

-Jste mladá, svobodná, majetek v ČR nemáte ... poklona, přijďte za rok! - byla vypoklonkována ze zastupitelského úřadu velmoci.

Čas pokročil a dnes je vdaná, matkou rozkošného synka a ženou našeho syna, kanadského občana s českou příslušností a stále majitelkou Zelené US karty. K návratu do Kanady se rozhodl také z důvodu. Že je to i místo pobytu rodičů, tedy mojí ženy a mojí maličkosti. Jeho choť je residentem Kanady.

Dnes dostavila se spolu s naším synem (i malou ratolestí a bez oznámení, že taková návštěva bude jen marností) na americký konzulát, aby na schůzce udělené už před mnoha týdny, mohla, vybavena příslušnými doklady a fotografiemi, požádat a obdržet návštěvní vízum do USA.

Hola, jak se změnil svět a jak nepochybně i politika a počínání vlády nebo alespoň byrokracie této americké velmoci!

Protože její manžel, náš syn, je držitelem Zelené karty, vízum jí bylo odmítnuto s poukázáním na možnou její ilegální imigraci do USA.

Vízum dostane, pokud se její manžel zřekne své Zelené karty.

A tu rozum se zcela zastavuje.

To je rozhodnutí úřadů země, do níž proudí tisíce ilegálních imigrantů z Mexika i jiných zemí. To je rozhodnutí země sousedské, snad v mnoha ohledech USA nejbližší!

Je to v krátké době už druhé, nepochopitelné

jednání amerických úřadů. Bezdůvodné šikanování. Začínám, pod tlakem těchto zcela osobních situací, přijímat názor, že prezident Bush, syn otce, který si ve své funkci počínal celkem dobře (až na nedokončenou akci v Iráku), je značnou nepohodou pro Spojené státy.

Možná, že mi změna názoru trvala příliš dlouhou a mohu být považován za tůlpa. Jenže, leccos člověk plně chápe jen tehdy, když ta či ona událost se týká přímo a bezprostředně jeho nebo jeho nejbližších...

Vladimír Čícha, Vancouver

TOČENÝ PLZEŇSKÝ PRAZDROJ V ZÁPADNÍM TORONTU!

Fiddler's Dell Bar & Grill
Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Joe Karol
(416)767-8882

781 Annette Street
Toronto, Ontario M6S 2E4

KRATŠÍ JMÉNO, VÍCE MÍST! Trans-Com Transport je nyní TCT

Změnili jsme lokalitu, abychom mohli nabídnout kvalitnější služby!

- Skladovací prostory činí 55,000 čtverečních stop
- Blízko mezinárodního letiště Pearson v Torontě
- Snadný přístup ke všem dálnicím
- Bezplatná telefonní linka zůstává **1-800-354-9046**

TCT týdně přepravuje zboží mezi Severní Amerikou, střední a východní Evropou, s možností distribuce po celé Evropě, Kanadě a USA.

Přeppravujeme velké typy a velikosti nákladů – od lodičků až po nákladní vozy – včetně automobilů, domácího vybavení, výstrojí a technických materiálů.

Centrální sklady v Torontě a Praze slouží jako distribuční střediska pro celou Evropu a Severní Ameriku.

Náš letecký oddělení v Praze provádí proclení a distribuci.

Máme více než 25 let zkušeností v mezinárodní námořní, letecké, silniční i železniční přepravě.

Novinka

Možnost skladování a ukládání v našich prostorách! Neváhejte a zavolejte!

Najdete nás: 1260 Kamato Road, Mississauga, Ontario, Canada, L4W 1Y1
info@tct-ltd.com • www.tct-ltd.com • Tel: 905-361-2743 • Fax: 905-361-2753

TORONTO • PRAHA • OTTAWA • MONTRÉAL • BUFFALO • CHICAGO • ATLANTA

Za Jaroslavem Kytlem

Vždycky jsem si myslel, že jestliže někdo z nás svým životem vyplní celé století, bude to Jaroslav - nebo Jerry, jak jsme mu skoro všichni říkali - Kytl. Všichni jsme obdivovali jeho energii, jeho životní elán. Nevyplnil. Jeho čas se naplnil 3. srpna 2008. Bylo mu 87 let.

Svůj život, žitý v několika zemích na dvou kontinentech, začal 18. ledna 1921 v Kupičově na Volyni (tehdy v Polsku), kam se jeho rodina odstěhovala v roce 1870.

J. KYTEL

Jaroslavově babičce (vrátila se do Československa v roce 1947) bylo 9 roků. Život v Kupičově tekla klidným tokem. Až do Mnichova. Až do 17. října 1939, kdy si Hitler a Stalin Polsko rozdělili a Kupičov a polskou Volyni obsadila sovětská armáda. Jaroslav se se skupinou kamarádů pokoušel o přijetí do československé armády, jejíž jednotky se pod vedením generála Svobody posunovaly z oblasti Krakova dále na východ. To se jim podařilo až 18. dubna 1944, kdy Jaroslav odešel do letecké školy v gruzínském Telavi. V Telavi zůstal do konce války, kdy odletěl do Československa. V Československu byl odvelen do posádky v Žatci. Dlouho se tam neohřál. Přišel únor 1948 a komunistický puč. O několik měsíců později - 5. listopadu - Jaroslav se svým bratrem Josefem (který sloužil v západní armádě) opustil Československo a 5. října 1949 se vylodili v Halifaxu. Jaroslav nejdřív zamířil do Manitoby, ale nakonec se usadil v Torontu.

Tento kupičovský rodák (který mimo jiné vypočítal, že za svého života ujel na kole vzdálenost mezi zemí a měsícem) se nejen ukázal zdatným obchodníkem, ale především nás všechny obohatil svojí víc než padesátiletou prací v kostele sv. Václava, v Masarykově institutu, v Československé obci legionářské, v Československém (později Českém a Slovenském) sdružení. V kostele sv. Václava obyčejně sedával se svým prasynovcem, panem Victorem Tichým ml. a se svojí švagrovou, paní Růženu Kytlovou. Letos v létě navštívil zem, kterou pokládal za svoji vlast (i když se narodil jinde) a potěšila ho návštěva mladšího bratra Václava a jen několik dní před smrtí s celou rodinou radostně oslavil návrat své milované praneteře Josefinky z Francie, kde studovala francouzštinu. Smrt přišla pokojně a tiše, ve spánku. Jaroslav prostě jeden večer uleh na této zemi a probudil se na konci tunelu, jímž

musí projít každý z nás. Zanechal za sebou světlu stopu a echo života, žitého čestně a štědrě. Bude nám chybět. Jeho rodině - vim, jak jí měl rád - svým jménem a nepochybují i jménem všech jeho kanadských krajanů - vyslovují upřímnou soustrast.

Josef Čermák

Za Helly Heidemayerovou

"Elegantní, distingovaná, inteligentní a velice přátelská dáma", tak ji ve svém rozloučení při pohřebním obřadu v Torontu dne 5. srpna 2008 popsala Blanka Rohnová, místopředsedkyně Českého a Slovenského sdružení v Kanadě a poslední předsedkyně Dámského odboru sdružení. Marie Pauly se ve svém rozloučení jménem *Ulyssean Society* zmínila o Hellyně "nádherných vlasech, roubících aristokratickou tvář", o přátelství s Johnem McLeishem, o Hellyně tělesném i duševním elánu.

Helly Heidemayerová se narodila 23. ledna 1919 v Plzni. Měla štěstí na rodiče: její otec, známý plzeňský advokát (také přednášel právo v Praze a napsal o tom knihu) dceruče před spaním recitoval Homéru a Virgila a nepřekvapuje, že Helly často denně chodila na koncert nebo na operu - ještě loni se nezřídka zúčastnila pěti až šesti kulturních akcí. V dětství studovala klavír a housle, do stáří milovala auta (její první auto se jmenovalo "Bílý blesk"), závodní koně a rychlost motocyklů.

Když Helly bylo něco přes osmnáct, potkala svoji životní lásku, Ottu, o deset roků staršího než byla sama. A ti dva se rozhodli, že se vezmou. Jenže Helly potřebovala souhlas maminky. A maminka řekla: „Ne.“ Helly přestala studovat (byla výborný student a v posledním ročníku) a šla na hladovku. Nakonec se ty dvě dohodly, že když Helly půjde na pár měsíců do Francie a během té doby se setká s Ottou, a když po návratu domů si ještě pořád bude chtít vzít Ottu, maminka dá souhlas. Tak se také stalo: Helly a Otto se

vzali. Jí bylo 19 a Otto byl o deset let starší. Psal se rok 1938. O rok později jejich Československo okupovali jednotky Hitlerovy armády a tři roky po konci války přišel puč. Otto a Helly byli duše svobodné a bránili svobodu své vlasti, jak dovedli. A několikrát skončili ve vězení. Až jednou, kdy oba byli na svobodě, se rozhodli uprchnout. A uprchli. Rok čekali v Salzburgu, než je přijala Kanada. V roce 1950 se vylodili v Halifaxu a krátce na to je přivítalo Toronto.

Jako většina uprchlíků začali s ničím. Helly první zaměstnání bylo v cestovní kanceláři. Kancelář měla dva zaměstnance: Helly a majitele, který hned druhý den musil někam odcestovat. Helly se ujala vedení kanceláře. A poněvadž byla žena sebevědomá, den přežila se ctí. Později vlastnila dva módní obchody, polovičku společenosti vyrábějící a dovážející sýry, překládala, byla instruktorkou v YWCA ...

O tom o všem citlivě hovořil při pohřebních obřadech Peter Haydelmayer, syn zrozený z velké lásky Helly a Otty. Zrozený z velké lásky a vyrůstající ve velké lásce. Obou rodičů. Jen o čtyři roky později Otto zemřel. Ve spánku. Hellyny vlasy změnil barvu. Později v životě Helly obohatilo intelektuální přátelství s vychovatelem, spisovatelem a básníkem Johnem McLeishem. S oběma se rozloučila ve stejné síni, ve které se s ní loučil její syn.

Matka a syn měli nádherný vztah. Peter svoji matku viděl krásnou uvnitř i z vnějšku, silnou, statečnou, laskavou, distingovanou a moudrou. Své rozloučení zakončil: „Děkuji Ti, že jsi mi dala život, že jsi mi dala všechno co jsi mi mohla dát, Tvé přátelství - má velká přítelkyně. Tvoje láska svobody Tě přenesla přes moře - láska snad překlene všechno. Děkuji maminko! Nashledanou.“

Boj s cenou je v Praze silnější než v Bratislavě

Hlavné mesto Slovenska má vyššie platy aj ceny. V metropole Česka to neplatí.

Bratislavčan má vyššiu priemernú mzdu než obyvateľ iného kraja, a preto mu podľa prepočtov stačí pracovať na väčší nákup kratší čas, než obyvateľovi iného krajského mesta. Je na tom však horšie, než obyvateľ Prahy.

Z prieskumu, ktorý *ppm europe* robila pre denník *MF Dnes* totiž vyšla česká metropola z porovnania iných miest nášho západného suseda ako mesto, kde na nákup treba robiť najkratšiu dobu. Súčasne sa v Prahe dá dosiahnuť aj najlacnejší priemerný nákup. V Bratislave vyšiel porovnaním našich krajských miest ako tretí najdrahší. Pavel Říha z *ppm europe* vidí hlavný dôvod v dopyte, ktorý v Bratislave ešte stále prevyšuje ponuku. Myslí si, že ceny môže usmerniť ďalší rozvoj obchodnej siete. „Konkurencia v Prahe dosiahla vrchol, niektoré nákupné centrá sa vyľudňujú.“

Ďalší rozdiel je podľa neho v podieli výdavkov na spotrebu. „V Prahe je nižší než v Bratislave, takže obchodníci musia spotrebiteľa zaujať. Vyššie ceny by im nepomohli,“ vraví. Predpokladá, že k rýchlej zmene u nás dôjde, keď úroveň zadĺženosti spotrebiteľov hypotékami a úvermi dosiahne podiel, aký je obvyklý v Prahe. (SME 19.8.2008)

Klaus podepsal zákon o odchodu do důchodu v 65 letech

Do důchodu se v Česku bude odcházet v 65 letech, a to od roku 2030. Penzijní věk se bude zvyšovat každoročně o několik měsíců. Postupně se prodlouží i doba odvádění povinného důchodového pojištění z 25 na 35 let. Od ledna 2010 se změní také invalidní penze. Počítá s tím novela zákona o důchodovém pojištění, kterou podepsal prezident Václav Klaus.

Norma představuje první etapu vládní důchodové reformy. Mění hlavně parametry českého penzijního systému. Opozice změny kritizovala. Proti byly i odbory. Na protest uspořádaly demonstrace a hodinovou stávkou.

Důchodový věk se postupně zvyšuje už nyní, a to na 63 let. Zvedá se každoročně u mužů o dva a u žen o čtyři měsíce. Stejným tempem by měl podle novely růst až do 65 let. V tomto věku budou do penze po roce 2030 chodit muži, bezdětné ženy a matky jednoho dítěte. Matky dvou a více dětí budou moci do důchodu odcházet v 62 až 64 letech podle počtu potomků. Česko patří v EU k zemím s nižším penzijním věkem. Již nyní je ve více než polovině států hranice na 65 letech.

H. HEIDEMAYEROVÁ

S hlubokým zármutkem v srdci oznamujeme, že nám ve věku 74. let odešel nejmilovanější manžel, tatínek, dědeček a kamarád

Karel Hladík

S láskou manželka Dagmar, Jana, Jeff, Nicholas a rodina Kuchařova. Ti, kdo ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku.

Dálnice Českým rájem?

Otázka, která se přinejmenším již od začátku roku 2003 vznáší jako těžký černý mrak nad nejstarší chráněnou krajinou oblastí v Česku a nyní i, díky své krajinné jedinečnosti, nad nositelkou propůjčeného statusu: „geopark UNESCO“.

Existují tři základní varianty jak v tomto regionu rozšířit tranzitní „kanál“ spojující Německo a potažmo Skandinávií s Balkánem. Dálnice v podobě tzv. rychlostní komunikace s označením R 35 se má podle těchto návrhů buď samotnému Českému ráji vyhnout směrem jižním (okolo Sobotky), anebo severním okolo Semil (superseverní varianta). Reprezentanti Libereckého kraje však upřednostňují takřečenou severní variantu dělící toto přírodně a krajinářsky cenné území na půl. Tento záměr hodlá propojit Jičín s Turnovem podél městeček a vesnic pod Troskami. A to je to, co zvedá ze židli a nedává v klidu spát místním občanům a zástupcům z komunálních samospráv. Jejich rozhořčení šlo tak daleko, že se nejen sdružili do koalice proti této kontroverzní dálniční trase, ale uzavřeli i tzv. Újezdskou smlouvu o vzájemném postupu a spolupráci proti R 35. Smlouva obsahuje klauzuli o tom, že obce nemohou separátně vyjednávat s Krajem o odsunutí trasy R 35 na území jiné obce.

Jedním z mediálně sledovaných protestů je i každoroční letní protestní pochod Českým rájem (letos 9. srpna), kterého se účastní stovky těch, jimž není osud tohoto krásného kraje lhostejný. Je překvapivé až podezřelé setkávat se s tolika lidmi, kteří dávají přednost jiným hodnotám, než je láska k automobilu, k rychlosti a pohodlnosti cestování, a ke snadným nákupům v městských hyperobchodech. Řada z nich však přiznává i zcela přízemní zájem, tedy zabránit tomu, aby se čtyřpruhové dálniční těleso příliš „otíralo“ o jejich pozemky či narušilo hlukem a exhalacemi prostředí, ve kterém žijí. Paradoxem je, že často sami patří do oné velké motoristické rodiny. A možná ani netuší, možná si nepřipouštějí, že právě používáním svého samohybu hlasují pro nové silnice, přispívají k omezování hromadné dopravy, a vůbec přenášejí zátěž z dopravy dál a dál.

Argumenty odpůrců jsou jak racionální, mluví o rozdělení obcí, snížení turistické atraktivnosti regionu a dramatickém zásahu do dostupnosti krajiny pro lidi i živočichy, tak i emocionální. Od narušení barokně komponované krajiny až po zničení duše tohoto regionu. Padají i slova o tom, že stavba R 35 pouze zvýší dopravu a nic této oblasti nepřinese. Naopak jiná obava mluví o další devastaci krajiny benzinovými stanicemi a skladovými halami.

Protestující samozřejmě vlastní dopravní problém, jak přemístit dvacet tisíc (výhledově) denně se valících nákladních i osobních automobilů z jedné části Čech (Evropy) do druhé neřeší. Svým protestem, ať již chtějí nebo ne, přesouvají otázku dálnice někam jinam. Nicméně k jejich radosti je rozhodným slovem nedávno podpořil přímo ministr pro životní prostředí Martin Bursík. I pro něj je varianta půlící Český ráj nepřijatelná.

A v jakém stádiu je vlastně příprava záměru výstavby dálnice dnes? Ministerstvo pro místní rozvoj stejně jako Liberecký kraj počítají ve svých územních dokumentech s onou „podtrosečkou“, tedy severní variantou. Kraj však zároveň zadal zpracování porovnávací studie severního, jižního a superseverního koridoru. Má být hotova na podzim tohoto roku. Pak se uvidí.

Problém s R 35 Českým rájem je jen jedním z mnoha. Zvýšená životní úroveň se jakoby automaticky transformuje do zvýšené, až patologické, potřeby mobility. A tak Česko, a nejen Česko, vzdychá pod náporom automobilové dopravy. Odborníci, ale i odpovědní politici vědí, že to takhle nepůjde donekonečna. Vědí, že kamionové náklady budeme muset přemístit na koleje, ve městech sázet na hromadnou dopravu a tu individuální redukovat. Zatím to výrazně řešit nedokážou nebo nechťejí. Zatím stále vítězí lobby pro stavby nových silnic a lisování nových karoserií. A výsledkem je, řečeno odbornou terminologií, neudržitelná doprava.

Miroslav Petr
srpen 2008

Kniha Marie Gabánkové s více než padesáti barevnými reprodukcemi *body broken* *body redeemed*

PAPERHEAD I

Published by PIQUANT EDITIONS
in Great Britain, 2007

Cena 30 dolarů!

Zájemci zavolejte na tel. číslo

416/535-8063

nebo 416/530-4222

E-mail: gabankova@paintinggalleries.net

www.paintinggalleries.net

nebo

P.O. Box 176, Station E., Toronto, ON M6H 4E2

oprávněný distributor českých filmů uvádí
dva filmy jako volné pokračování cyklu Oběti

NEVLASTNÍ BRATR

Příběh průměrného muže středního věku, jemuž převrátí život vzhůru nohama jeho nevlastní sestra, o jejíž existenci nemá hrůza do té doby potuchy. Z čirého idealismu ji k sobě nastěhuje a ona mu postupně rozvrátí rodinu a rozloží životní hodnoty. Nakonec se zoufalý bratr rozhodne svou nevlastní sestru zabit. Nepovede se mu to a nemohoucí sestra mu zůstane na krku snad až do smrti.

V režii P.Slavíka hrají V.Preiss, V.Cibulková, T.Medvecká, V.Kratina, A.Hegerlíková, F.Němec aj.

ŽIVNOSTNÍK

Osudový příběh jednoho z bratrů Libora, kterého jeho podnikavější bratr vytáhne od rýsovacího prkna v továrně a podpoří ho v podnikání. Píše se rok 1993 a rodí se český kapitalismus. Libor nepatří k těm, co chtějí přes noc zbohatnout prostě podlehne tlaku bratra a doby a stane se živnostníkem. Pomalu rozšiřuje své aktivity a nezlomí ho ani drobné krádeže, ani vyloupení jeho prodejny. Jan si pořídí zbraň a ta se mu stane osudnou a jeho život končí v tragédii.

V režii P.Slavíka hrají P.Rezníček, M.Dejdar, V.Hybernová, Y.Kornová, F.Němec a další.

Podporujte legální obchod!

Na základě autorských smluv mnoho nových filmů, TV seriálů a zábavných pořadů dovezla a Vám nabízí výhradně firma:

VIDEO EL CANADA

583 William Street, London, Ont. N6B 3E8

Tel.: (519) 434-9939; Fax: (519) 434-8182

E-mail: video.el@videocanada.com

www.videocanada.com

http://www.videocanada.com

Smrt geniem k hrobu smýkne, ale dílo nezanikne

Po zprávě o úmrtí mistra, vylovil jsem z knihovny *Jeden den Ivana Děnísoviče*, abych četbou zesnulého uctil. Mám tuto skvostnou novelu ve třech vydáních a dvou jazycích: první je český z edice *Mája* vzpomínám naši profesorku ruštiny Skřivánkovou, když své studenty na ostravském gymnáziu upozornila, že sovětská literatura se obrozuje; četli jsme knížku, neopeření studenti, s úžasem, že v tom nebeském Sovětském svazu gulagy existovaly a lidi týrali lidi s gusem stejným jako nacisti.

Jeden den Ivana Děnísoviče popisuje den od budíčku do večerky v gulagu bez politických úvah a filosofického mudrování, ale stylem oproštěným od emocí ukazuje vězeňský den, ve kterém je šťastný ten, kdo se nají šluchy a nezmrzne. Myslím, že od četby knihy moje víra v úspěch komunismu se nikdy neobnovila...

O patnáct let později, po prvním čtení knížky jsem pracoval na rekonstrukci podkroví v uprchlickém lágru v Pichlmühle; čistili jsme rozlehlou půdu a tam v koutě byla papndeklová krabice knížek k vyhození do odpadu. Mezi německými romány jsem našel britské vydání *Ivana Děnísoviče* a v přestávkách

se začal: s časovým odstupem a ze vzdálenosti pár set kilometrů od Ostravy, která tehdy vypadala jako vzdálenost mezikontinentální či dokonce meziplanetární, jsem vnímal osud Ivana v komunistickém gulagu daleko intenzivněji a tak trochu jako na vlastní kůži.

Proč jsem vlastně emigrovala

Jak jsem se vlastně já dostala do Izraele? Byla jsem sem poslána za jedním účelem, abych dostala pana inženýra Františka P. zpět do Prahy. Pan inženýr byl totiž léta milencem mé máti. Žil s rodinou v Ústí nad Labem a vždy, když jsem byla větší, přijel do Prahy, ubytoval se v hotelu Axa a máma tam za ním šla. Pokud jsem byla mladší a byla jsem celý týden na internátu, spal u nás. Viděla jsem ho hodněkrát, když jsem se vrátila z internátu a on opouštěl náš byt Na poříčí 42.

Po srpnu 1968 náhle zmizel. Nikdo nevěděl, co se s ním stalo. Tehdy přece nebyl internet ani telefony jako dnes. Po půl roce se podařilo mámě zjistit, že on ji vlastně utekl, místo toho, co ji sliboval, že se rozvede. Usadil se svou rodinou v Haifě. Jelikož ji nic nenapsal, tak to mámu hrozně naštvávalo, ale rozhodla se ho překvapit.

Židovská obec, kde jsem denně obědvala, organizovala výlet do Recka pro mladé studenty na 14 dní. Poslala mě tedy na ten výlet. Celá skupina jela pomocí *hasochmut* do Izraele do kibucu Hachotrim a já místo, abych trhala pomeranče jsem po Haifě sháněla pana inženýra P. Máma mě řekla, že on ví, že mám přijet. Nebyla to však pravda, on to nevěděl. Když jsem zazvonila u jeho dveří a on s manželkou otevřel, málem ho to kleplo. Okamžitě zavřel dveře a táhl mě do nějaké blízké zahrady. Řekla jsem mu, co a jak. Byla jsem tehdy velice naivní a zopakovala mu jako papoušek, co mi máma naučila: „Máš se vrátit do Prahy a oženit se s mojí mámou, jak jsi jí to slíbil!“

No a pan inženýr se trochu pousmál a řekl, že on chce žít svobodně, ne v zemi okupované Rusy a že se rozhodně nevrátí. Je zde se svou rodinou. V Čechách vše zlikvidoval - nemá tam ani byt ani práci ani peníze. Naopak mě pak doporučil, abych se nevrátila do Prahy, jelikož tam nebude možné žít. Zdůraznil, že utekl, protože to tam bude jako za Hitlera. A tak se stalo, že jsem zůstala měsíc v Izraeli a pak už jsem se nemohla vrátit, protože bych šla rovnou do vězení.

Tak takhle jsem se já dostala do Izraele. Nespĺnila jsem svůj úkol: mámin milenc se nevrátil a já patnáctiletá holka si zničila život. Při svém posledním návratu do Prahy jsem našla ve skříní spousty dopisů, které mámě posílal pan inženýr z Izraele. Zhruba jeden týdně. Všechny zní stejně: *Miluji Tě... František*. Pronajal si pak poštovní schránku, aby mu máma také mohla celá léta psát. Protože měl strach, že mu je manželka najde, tak je poslal mě...

Eva Z. - Izrael

Uběhlo dalších 15 let, když jsem byl coby knihomol přizván klikvidací knihovny zesnulého otce mého kanadského přítele Steva Berniera; Steve mi dal volnou ruku, abych probral otcovu knihovnu než bude odvezena do odpadu. Tam jsem našel americké vydání *Ivana Děnísoviče* z nakladatelství *Chivers* (1963).

Když Steve viděl jak obracím zežloutlé stránky knížky, optal se, co je to, ale moje velebení Solženicyna nebylo dost, aby *Jeden den Ivana Děnísoviče* přečetl. Ach jo, pomyslí jsem si, že bída blahobytu spočívá v tom, že se na bídu zapomeneme.

Během třetího čtení, s odstupem 30 let od prvního a 15 od druhého, jsem furt mudroval nad tím jak rozmazené a nevděčné potomky blahobyt vychovává - jsme jako malé děti, kterým není nic dost a chtějí více, vždycky více než co už mají.

Poslední odstavec knížky mne rozslzel: *Ivan Děnísovič usínal úplně spokojen. Tolik věcí se mu dnes poštěstilo: nezavřeli ho do korekce, partu nevyhnali na Socměstečko, parťák dobře sfoukl výkaz práce, zdilo se mu jedna radost, pilku mu u prohlídky nenašli, navečer si přivydělal a koupil tabák. A nerozstonal se, zahnal prací nemoc.*

Minul další den, ničím nezakalený, skoro šťastný.

Takových dní bylo v jeho trestu od budíčku do večerky 3650.

Citovaný odstavec jsem přepsal do tvaru plakátu, udělal pět výtisků plakátové velikosti a nalepil to na zeď v každé kanceláři v naší malé firmě.

Jestli si toho někdo všimnul nevím, nikdo se po knížce nesháněl, ale měl jsem dobrý pocit z toho upozornění, že člověk má hlídat dobré věci v každém dni.

A SOLŽENICYN V GULAGU 1953

A když zapomeneme blahověřit dobrým věcem ve svém životě - stává se ukňouraný moula a jeho duše zahnívá uvzdychaným pesimismem.

Solženicyn umřel, ale jeho poslední odstavec na plakátu mám pořád na zdi.

Přeji hezký den a všecko dobré na každém kroku.

Ross Firla - Sudbury
...

Travelling to.....

Nitratravel INC.
Inspired Travel Solutions

**HOT
HOT
HOT**

Czech Airlines System Sale
Travel from 12 August - 02 September

Bratislava	\$ 929.00	Plus \$ 320.16 tax
Kosice/Tatry	999.00	320.16 tax
Brno	949.00	289.00 tax
Ostrava	949.00	306.00 tax
Prague	859.00	289.00 tax
Paris	979.00	336.89 tax
Venice	939.00	314.94 tax

Limited Availability. Sale Ends 04 July, 2008

**HOT
SUMMER
SALE**

for more informations call our team: Blanka Agnes Renata

(416) 504-3800
or
1-800-825-7577

**SUMMER
SALE**

562 Queen Street West
Toronto, ON M6J 1E5
Fax: 416-504-8186
E-mail: nitratravel@gmail.com

(416) 504-3800
or
1-800-825-7577

TEL: # 416-504-3800
TEL: # 416-504-3800

Cena manželů Čermákových

Krajan a absolvent našeho gymnázia dr. Josef Čermák žijící od poloviny minulého století v Kanadě založil při gymnáziu cenu Rosálie a Rudolfa Čermákových, která bude pravidelně na konci školního roku udělována vybrané studentce nebo studentovi. Tentokrát byla slavnostně udělena poprvé a získaly ji studentky Klára Maršálová a Zuzana Vorlová. Klára je nevidomá studentka a Zuzana dostala cenu za mimořádnou a zodpovědnou pomoc své spolužačce. Dr. Čermák při předávání ceny m.j. řekl: „Národ, který má takové mláďi, se o svou budoucnost nemusí bát. Všichni za sebou zanecháváme nějakou stopu, ale nejhlubší za sebou zanechávají lidé, kteří si nenechají život diktovat okolnostmi. Je krásné, když se lidé dovedou takto chovat navzdory okolnostem - a to si zaslouží veliký polesk.“

Slánské listy (st.15) - 1. 7. 2008

Část dopisu jednoho nejmenovaného českého hypermarketu jistě z zákaznic...

Vážená paní Fentonová, v průběhu přecházejících šesti měsíců monitorovali pracovníci naší bezpečnostní služby počinání Vašeho manžela v našem obchodním domě. Niže uvedený seznam obsahuje detaily jeho přestupků, zachycených bezpečnostní kamerou. Kopie těchto záznamů máme uloženy.

Vašeho manžela jsme opakovaně slovně napomínali při každé návštěvě obchodu, což ignoroval. Na výzvy a napomenutí reagoval hrubě slovy: "Dokud tady moje žena nakupuje, budu sem chodit taky..."

Proto jsme nuceni zakázat Vašemu manželovi, Vám a celé Vaší rodině vstup do naší prodejny.

Následuje seznam aktivit Vašeho manžela v našem obchodě po dobu posledních 6 měsíců:

15.červen: Vzal 24 krabiček kondomů a náhodně je vložil do vozíků nakupujícím, kteří se nedívali.

2.červenec: Nastavil všechny budíky v oddělení domácích potřeb tak, aby zvonily v pětiminutových intervalech.

7.červenec: Udělal na podlaze vedoucí k toaletám tenkou dlouhou stopu rajčatovým džusem.

19.červenec: Přistoupil k zaměstnankyni domácích potřeb, řekl oficiálním tónem "kód tři" a sledoval, co zaměstnankyně udělá.

4.srpen: Přišel k pultu Služby zákazníkům se žádostí koupit balení M M's (lentilky) na splátky.

14.září: Přesunul nápis "Pozor, mokrá podlaha" do části pokryté kobercem.

15.září: Rozložil jeden ze stanů v kempingové části a zval nakupující dál s podmínkou, aby si přinesli polštář.

23.září: Kdyžkoli se ho zaměstnanec zeptal, zda nepotřebuje pomoc, rozplakal se a křičel: "Proč mě, lidi, nenecháte na pokoji?"

4. říjen: Dival se přímo do bezpečnostní kamery a používá ji jako zrcadlo, štoural se v nose.

10.listopad: U pultu se zbraněmi se ptal zaměstnance, zda neví kde jsou antidepressiva.

3.prosinec: Podezřele se pohyboval po prodejně a hlasitě si přitom pobrukoval melodii z Mission Impossible.

18. prosinec: Schoval se mezi věšáky s oděvy a na lidi, kteří se v nich probírali, pokřikoval: "Kup si mě! Kup si mě!"

Všude sweet home, ale doma nejlépe!

Jedině s Českými aeroliniemi se budete
cítit jako doma už na palubě.

Praha od 1 484 CAD*
Ostrava od 1 598 CAD*
Brno od 1 595 CAD*

Letenky si můžete rezervovat u svých
obvyklých prodejců, na internetu:
www.czechairlines.com, a také na nonstop infolince
v češtině: (866) 293-8702

* Cena včetně tax. Pro lety v období od 14.července až 2.září 2008.
Více informací získáte při on-line rezervaci nebo u vašeho cestovního agenta.

www.czechairlines.com

21.prosinec: Vždy když se ozvalo hlášení z reproduktoru, schouli se na zem do klubička a křičel: "Ne! Ne! Už zase ty hlasy!"

23.prosinec: Vešel do zkušební kabinky, chvíli počkal a potom začal velmi hlasitě vykřikovat: "Není tu toaletní papír!"

BAJKA O MRAVENCI A CIKÁDĚ

Klasická verze: Mravenec pracuje celé dlouhé horké léto; postaví si dům a vytvoří zásoby na zimu. Cikáda si říká, jak je mravenec hloupý, takové pěkné počasí a mravenec se jen dře. Směje se, tancuje a užívá si. Pak přijde zima, mravenec se schová do tepla domu a pochutnává si na zásobách, zatímco cikáda se třese zimou a bez jídla brzy umře.

Současná verze: Mravenec pracuje celé dlouhé horké léto; postaví si dům a vytvoří

zásoby na zimu. Cikáda si říká, jak je mravenec hloupý, takové pěkné počasí a mravenec se jen dře. Cikády se smějí, tancují a užívají si.

Pak přijde zima, mravenec se schová do tepla domu a pochutnává si na zásobách. Cikády, třesoucí se zimou vyhladovělé, zorganizují tiskovou konferenci, na které se táží, kde vzal mravenec právo na to být v teple a dobře živený, zatímco jini, méně šťastní, umírají zimou a hladem. Televize uvede vše v přímém přenosu, ukazuje třesoucí se cikády a záběry mravence, jak si v teple útulného domova vychutnává dobroty všeho druhu. Televizní diváci jsou pobouřeni faktem, že v tak bohaté zemi jsou někteří ponechání utrpení jako chudinky cikády, když si jini žijí v přepychu. Interpelují vládu, aby zvýšila mravenčí daně, musí přece odvádět spravedlivý díl. Na základě

výzkumu veřejného mínění vyjde zákon o ekonomické spravedlnosti a zároveň antidiskriminační zákon se zpětnou platností. Daně jsou zvýšeny, mravenec dostane pokutu za to, že nezaměstnal cikády a je mu finančním úřadem zabaven dům, protože nemá peníze na zaplacení daní ani pokuty. Mravenec emigruje do Lichtenštejnska. Televize připraví další reportáž, tentokrát o obtloustlých cikádách, kterým nyní docházejí mravenčovy zásoby a to přesto, že jaro je ještě daleko. Bývalý mravenčův dům, nyní sociální ubytovna pro cikády, chátrá za nezájmu cikád i vlády. Vládě je vytýkána nedostatečná sociální podpora a je vytvořena speciální komise s náklady deset milionů. Mezitím některé cikády zemřou na předávkování a tisk ještě více podtrhuje nutnost starat se o sociální nerovnost a hlavně o cikády.
